

שלו, שהוא ראש המלך, פדי
שיבא המלך לשרות עם הגבירה.
וכשראש המלך נוסע, הכל נוסע,
ויבא להודווג עם הגבירה ולעורר
שמחה וברכות בעולם. (כדי שיבא
המלך להודווג עם הגבירה ולעורר שמחה
וברכות בעולם. וכשראש המלך נוסע, הכל
נוסע.)

נמצא שכל השלום (השלמות)
שלמעלה ולמטה תלויה בכהן.
שאם הוא מעורר את הכתר שלו,
הכל מתעורר והכל נמצא
בשלמות, ועל זה כתוב וכפר על
הקדש. בראשונה וכפר על
הקדש, להרבות שלום בעולם
ולהרבות שמחה בעולם.
וכששמחת הזווג נמצאת עם
המלך והגבירה, כל השמשים
וכל בני ההיכל, פלם נמצאים
בשמחה (וכל שמחת העולם). וכל
החטאים שחטאו לפני המלך,
מתכפרים להם. זהו שכתוב מכל
חטאתיכם לפני ה' תטהרו.
ומשום כך כתוב, וכל אדם לא
יהיה באהל מועד בבאו לכפר
פקדש עד צאתו. בשעה שנוכנס
לזוג אותם, ובשעה שמזדווגים
המלך עם הגבירה, אותה שעה
- וכפר בעדו ובעד ביתו.

למדנו, וכל אדם לא יהיה באהל
מועד. רבי יצחק פתח, (שם)
וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את
בריתי יצחק וגו', והפסוק הזה
פרשוהו. בא וראה, בשעה
שישראל בגלות, כביכול הקדוש
ברוך הוא עמהם בגלות, שהרי
השכינה לא זזה מהם לעולמים.
בא ראה, בזמן שישראל נמצאו
בגלות בכל, השכינה שרתה
ביניהם ושבה עמהם מן הגלות,
ובזכות אותם הצדיקים שנשארו
בארץ, שרתה בארץ ולא זזה
מהם לעולמים. אמר רבי יהודה,
המלך, משום כך נקראו אנשי כנסת

ובהאי יומא, בעי כהנא לדכאח כלא,
ולאתעטרא (ס"א ולא תערא) כתר א קדישא דיליה,
דהיא רישא דמלכא. בגין דייתי מלכא
לאשראה במטרוניתא, וכד רישא דמלכא
נטיל, כלא נטיל, וייתי לאזדווגא במטרוניתא
ולאתערא חידו וברכאן בעלמא. (ס"א בגין דייתי
מלכא לאזדווגא במטרוניתא ולא תערא חדו וברכאן בעלמא, וכד רישא
דמלכא נטיל כלא נטיל.)

אשתבח דכל שלמא (נ"א שלימו) דעילא ותתא,
בכהנא תלייא. דאי אתער כתר א
דיליה, כלא אתער וכלא בשלימו אשתבח.
ועל דא כתיב וכפר על הקדש. בקדמיתא וכפר
על הקדש. לאסגאה שלמא בעלמא,
ולאסגאה חידו בעלמא. וכד חידו דזווגא
אשתבח במלכא ובמטרוניתא, כל שמשין,
וכל בני היכלא, פלהו אשתכחו בחידו (וכל חידו
דעלמא). וכל חובין דחבו קמי מלכא, אתכפר
להו. הדא הוא דכתיב, מפל חטאתיכם לפני
יי' תטהרו. ובגין כך פתיב וכל אדם לא יהיה
באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו.
בשעתא דעאל לזווגא להו, ובשעתא
דמזדווגין מלכא ומטרוניתא, ההיא שעתא
וכפר בעדו ובעד ביתו.

האנא, (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד,
רבי יצחק פתח, (ויקרא כז) וזכרתי את
בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק וגו', והאי
קרא אוקמוה. תא חזי, בשעתא דישראל
בגלותא, כביכול קדשא בריך הוא עמהון
בגלותא, דהא שכינתא לא אתעדי מנייהו
לעלמין. תא חזי, בזמנא דישראל אשתכחו
בגלותא דבבל, שכינתא בינייהו שריא, ותאבת
עמהון מן גלותא. ובזכות אינון צדיקניא (ד)

שחזרה הגבירה עם המלך, וחזר הכל בסעודת השמחה של המלך,